

Jóna Dávid

Ha nem alszol jól

Reggel hunyorogtam, mint a kórházi neoncső,
egész éjjel ugattak a kutyák,
nem aludtam jól,
nagy szél is volt, felborultak a kukák,
melegem lett, kitakaróztam, de akkor meg fáztam,
a zajok zavartak,
aztán a csend volt, túl sok és hideg,
mint egy halottasházban.

Vagyok, mint babzsák-fotel,
mely a tegnapi ülés nyomát őrzi,
a telefonon olvasom a híreket,
a kávégép hangja mar belém egyedül,
próbálnám lassítani a világot,
rég éreztem magam ilyen cefetül.

A bögrémet Van Goghnak hívom,
Te már tudod, hogy miért.
Egy biztos válasz, újabb ezernyi kérdés,
a képlet megvan, a behelyettesítéseit várja,
a kávétól lassan indul az agyi vérkeringés,
a kiskanalammak ma reggelre lett egy szerelmespárja.

Olvasom a feltett kérdést: hivatás vagy rögeszme?
A mulandóság miatt kérdezem: nem mindegy?
A kinn maradt standpapucsban az éjjeli eső is megmarad.
Sok egyszemélyes pszicho-dráma csoport,
mely az ismerősök dicséretétől feldagad,
és semmiből fűz nyakláncot. Sokat.
És ellepik a fészbukot mint partisziklákát a zöldmoszat.

A nehéz éjszaka, mindig nehéz nappalt ígér,
a Mennycsászán Kapujához ezer lépcsőfok vezet,
megtart a sokféle szokás,
arcom fehér, mint a birsalma virág,
visz tovább, mint hullámot a sziklanyaldosás.
s áll magányában, mint ígét vesztő mondatszerkezet.

Ha nem alszol jól az éjjel, ez lesz,
hátadra veszed a világ gondjait,
míg rá nem jössz, hogy közel a nem és az igen!
A pohár alján nem marad semmi,
elfogytunk közben, a valóság ez,
suhintok, s minden marad a régiben!

Bukta Imre: A megye legszebb fája, 2012 (Kozák-Stomp Gyűjtemény)